

NEW ADULT

Od autorky #1 *New York Times* bestselleru

Návod na vraždu pro hodné holky

JEN PĚT
PŘEŽÍJE

HOLLY
JACKSONOVÁ

COSMOPOLIS

JEN PĚT
PŘEŽÍJE

HOLLY JACKSONOVÁ

Holly Jacksonová dále vydala:

Návod na vraždu pro hodné holky

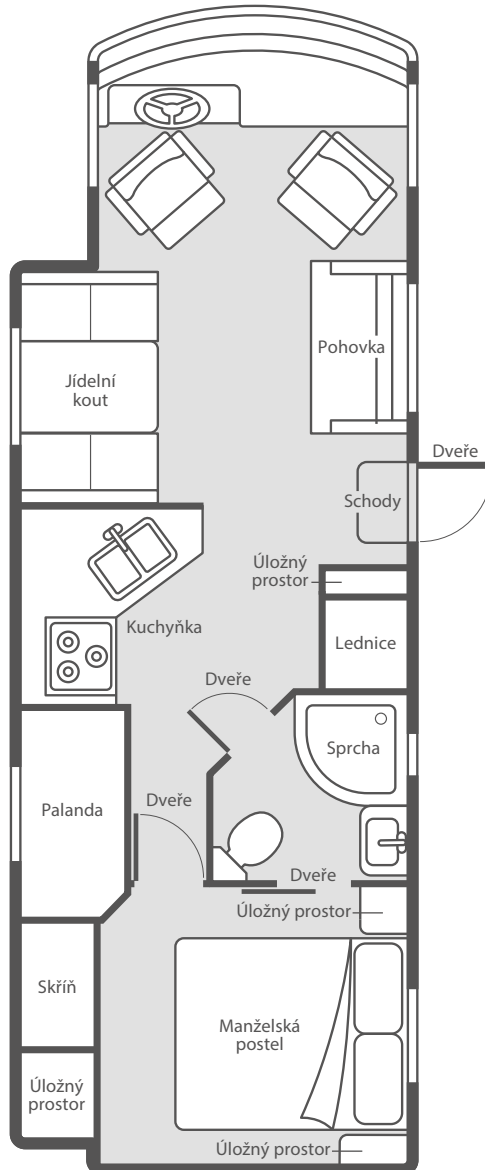
Hodná holka, zlá krev

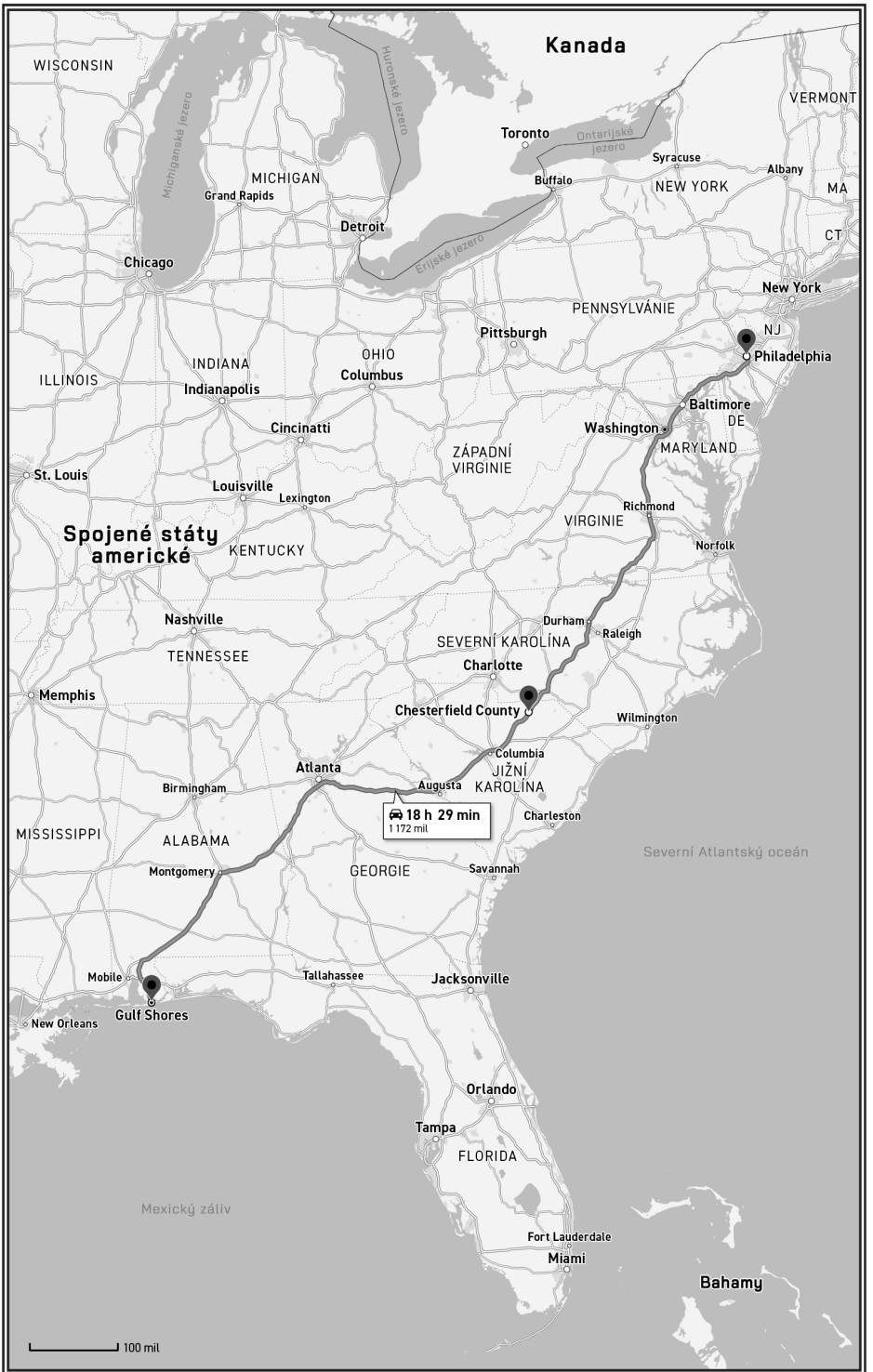
Mrtvá holka, dobrá holka – část první

Mrtvá holka, dobrá holka – část druhá

*Harrymu Collisovi,
který je ve svých sto letech
nejspíš nejstarším čtenářem
young adult literatury na světě...*

THE GETAWAY VISTA 2017 31B PLÁNEK

22:00

Jedna

Objevit se a zmizet. Bílá a černá. V jednu chvíli tady, a v další už ne. Její tvář v okně. Mizela ve světle blížících se světel aut a objevovala se ve tmě za sklem. Zase zmizela. Okno si její tvář vzalo pro sebe. No dobře, však si ji klidně může ponechat. A zpět, ani okno ji nechtělo.

Její vlastní odraz zíral skrz ni, ale sklo a tma ji nezpodobňovaly zcela věrně, detaily se rozmlžovaly. Hlavní rysy ovšem vidět byly: příliš bledá pleť a tmavě modré oči posazené daleko od sebe, které nepatřily jen jí. *Jste si tak podobné*, slýchávala často, častěji, než by jí bylo milé. Teď už jí to nebylo milé ani trochu, dokonce na to nechtěla ani pomyslet. Jenže když se něco snažíte ignorovat, je to o to těžší.

Red sklouzla pohledem k autům v pruhu vedle nich a pod nimi. Něco jako by bylo špatně. Auta seshora z okna působila jako příliš malá, ale Red si nijak větší nepřipadala. Sledovala modrý sedan, jak se k nim blíží a chystá se je předjet, a tak mu očima pomáhala kupředu. A je to, kámo. Přímo před tuhle jednatřicet stop dlouhou plechovku řítící se po dálnici. Musela náhle myslet na to, že jedou po hlavním tahu, přestože většinu aut vlastně nikam nic netáhne.

„Red?“ Myšlenky o tahu a táhnutí jí přerušil hlas naproti ní. Maddy se na ni dívala v tlumeném vnitřním osvětlení a kolem pís-
kově hnědých očí se jí krabatila kůže. Pod stolem zlehka vykopla
nohou a trefila Red do holeně. „Zapomněla jsi snad, že spolu něco
hrajeme?“

„Ne,“ odpověděla, ale ano, zapomněla. Co že to vlastně hrály?

„Dvacet otázek,“ prohlásila Maddy, jako by jí četla myšlenky.
No, však se znaly celý život. Red měla náskok jen sedm měsíců
a nic moc s ním nesvedla. Možná že se Maddy za celý ten čas, za víc
než sedmnáct let, naučila číst jí myšlenky. Red vážně doufala, že to
tak není. Měla v hlavě věci, které nikdy nikdo nesmí vidět. Nikdo.
Dokonce ani Maddy ne. Obzvlášť ne Maddy.

„Jo, já vím,“ odušila Red a pohledem doputovala na druhou
stranu karavanu, ke dveřím ven a k pohovce – momentálně pohovce,
na níž budou s Maddy dnes v noci spát. Red si nemohla vzpome-
nout – na které straně Maddy radši spí? Sama totiž nedokázala spát
jinak než na levé straně postele, a právě když se taky snažila, aby
si přečetla odpověď v kamarádčině hlavě, koutkem oka zachytila
venku ve tmě zelenou ceduli, jak mizí nad předním sklem.

„Na té ceduli byl Rockingham, nebudeme už teda brzo sjíždět?“
promluvila, ale ne dost nahlas, aby ji zaslechl někdo vepředu, kde
by to jistě bylo užitečnější. Nejspíš se ale stejně pletla, a tak bude
lepší mlčet. Po téhle silnici jeli už celou hodinu, dálnice I-73 se
změnila v I-74 a pak v US 220, aniž to někoho nějak zvlášť zajímalo.

„Red Kennyová, soustřeď se.“ Maddy lusкла prsty a na tváři se
jí objevil náznak úsměvu. Na obličejí se jí ale nikdy úplně neobje-
vily žádné záhyby, ani když se usmívala od ucha k uchu. Pleť měla
jako smetanu, hebkou a čistou tak, že to vůbec nemělo být možné.
Kvůli tomu vystupovaly pihy na Redině tváři o to výrazněji, když
stály bok po boku na fotkách. Doslova bok po boku, protože měřily

téměř nachlup stejně, až po nejvýše položený vlásek na hlavě, ačkoliv Rediny vlasy byly spíš tmavší blond, zatímco Maddyiny zase více světle hnědé. Odlišovaly je sotva jeden dva odstíny. Red si vlasy vždycky stahovala vzadu a vepředu jí zůstávala jen ofina, kterou si ustříhla sama kuchyňskými nůžkami. Maddy je měla rozpuštěné a hezky učesané. Konečky jí měkce splývaly tak, jak se to Red nikdy nepodařilo. „Já se ptám a ty si máš myslet osobu, místo nebo věc,“ napovídala Maddy.

Red pomalu přikývla. No, i kdyby snad Maddy taky chtěla spát nalevo, aspoň že nejsou na palandě.

„Zeptala jsem se už na sedm věcí,“ pokračovala Maddy.

„Super.“ Red si nemohla vzpomenout, co si vlastně myslela. Ale vážně, jeli už celý den. Z domova vyrazili asi před dvanácti hodinami, tak už by všechny ty hry na cesty mohly stačit. Red se nemohla dočkat, aby to už skončilo, aby se mohla vyspat, ať už nalevo, nebo napravo. Jen to musí protrpět. Zítřka touhle dobou by měli dorazit do Gulf Shores a setkat se tam se zbytkem kamarádů. Takový byl plán.

Maddy si odkašlala.

„A co jsem ti odpověděla, prosím tě?“ zeptala se Red.

Maddy vydechla, a znělo to jako něco mezi uchichtnutím a povzdechem, těžko říct. „Šlo o osobu, ženu, ne vymyšlenou,“ odpověděla a odpočítávala si to na prstech. „Někdo, koho znám, ale není to ani Kim Kardashian, ani ty.“

Red vzhlédla a snažila se v prázdných koutech paměti vypátrat, o koho šlo. „Ne, promiň,“ hlesla, „zapomněla jsem to.“

„Fajn, tak začneme znova,“ prohlásila Maddy, ale vtom se z malé koupelničky vypotácel Simon a zachránil ji před další Organizovanou zábavou, s. r. o. Karavan právě zrychlil, a tak ho dveře koupelny praštily do zad.

„Simone Yoo, tys tam byl celou tu dobu?“ zeptala se znechuceně Maddy. „Stihly jsme si zahrát už dvě kola.“

Simon si odhrnul černé vlnité vlasy z obličeje a nejistě si přitiskl prst na rty. „Ššš, o tom dáma nikdy nemluví.“

„Tak zavři ty dveře, proboha!“

Simon to udělal, ale nohou, snad aby tím něco dokázal nebo co, jenže při tom málem upadl, jak se řítily po dálnici a právě někoho předjížděli. Neměl už brzy přijít jejich sjezd? Možná by měla Red něco říct, ale teď pozorovala Simona, jak se potácí kupředu a opírá se o maličkou kuchyňskou linku za ní. Pak se nemotorně sesunul vedle ní na lavici a koleno se bouchl o stolec.

Red si ho prohlédla: zorničky v tmavých kulatých očích byly příliš velké a vpředu na tmavě modrozeleném tričku s Eagles měl podezřelou mokrou skvrnu.

„Ty už ses opil,“ prohlásila skoro ohromeně. „Myslela jsem, žeš měl tak tři piva.“

Simon se naklonil, aby jí zašeptal do ucha, a Red z jeho dechu ucítila ostrý kovový pach. Nemohla si ho splést, protože tak vždycky poznala, že jí táta lže. *Ne, dneska jsem nepil, Red, přísahám.* „Ššš,“ šeptl Simon, „Oliver vzal tequila.“

„A ty sis prostě nalil?“ zeptala se Maddy, která ho zaslechla.

Místo odpovědi Simon zvedl ruce zaťaté v pěst a vykřikl: „Jarňáky, bejby!“

Red se zasmála. A vlastně by se mohla prostě jen zeptat. Možná by Maddy nevadilo dneska spát napravo, nebo třeba by jí to nevadilo celý týden. Vždyť se může zeptat.

„Oliver nemá rád, když se mu lidi hrabou ve věcech,“ prohlásila Maddy tiše a přes rameno se podívala na bratra, který seděl jen kousek za ní na sedadle spolujezdce a hrál si s čudlíkem rádia, zatímco si povídal s Reynou za volantem. Těsně za Oliverem s Reynou stál

Arthur, a když zachytil Redin pohled, maličko se pousmál sevřenými rty. Ale možná ten úsměv patřil Simonovi.

„Hej, je to můj karavan, takže si nárokuju všechno, co je v něm,“ škytl Simon.

„Je to karavan tvého strýce.“ Maddy zřejmě měla potřebu ho opravit.

„Neměl jsi mít dneska taky službu za volantem?“ zeptala se Red. Plánovali, že se o řízení podělí všichni. Sama řídila první dvě hodiny, aby to už měla za sebou, takže je musela vyvézt z Philadelphie na I-95 a pak pokračovala, dokud se nezastavili na oběd. Arthur seděl celou dobu vedle ní, v klidu ji navigoval, jako by dokázal vytušit, kdy uvadá její pozornost nebo kdy panikaří kvůli velikosti karavanu a kvůli tomu, jak z té výšky všechno vypadá malinké. Zjevně se tu všude vyskytovali lidé, co umějí číst v hlavách druhých. Ale Arthura přece znala jen asi šest nebo sedm měsíců, to nebylo fér.

„Vyměnil jsem si to s Reynou,“ odpověděl Simon, „vzhledem k těm pivům, co už jsem vypil.“ Rošťácky se na ni usmál. Vždycky se dokázal ze všeho vyvléct, byl neskutečně vtipný a pohotový. Člověk se na něj nedokázal dlouho zlobit. No, Maddy to dokázala, když se hodně snažila.

„Hele, Reyna je fakt super,“ zašeptal Simon k Maddy, jako by měla nějakou zásluhu na suprovosti bratrovy přítelkyně. Maddy se ale i tak usmála a lichotku přijala s ohlédnutím na ty dva, dokonalý páreček, dokonce i když teď seděli zády k nim.

Nastala jakási odmlka, a tak by teď byl vhodný čas, aby se Red zeptala, než na to zapomene.

„Hele, Maddy, s tou pohovkou –“

„Sakra!“ zepředu sykl nepříjemným tónem Oliver. „Tohle je náš exit. Přejeď tam, Reyno. Teď, TEĎ!“

„Nemůžu,“ bránila se Reyna. Najednou působila zmateně. Nervózně se dívala do zrcátek a vyhodila blinkr.

„Oni ti uhnou, jsme větší, prostě jeď,“ nařídil Oliver a natáhl se, jako by snad chtěl vzít za volant sám.

Ozvalo se něco mezi skřípěním a pískáním, zvuk však nevydával karavan, nýbrž Reyna, která tím obřím kolosem přejížděla do jiného pruhu. Naštvaný chevrolet hlasitě zatroubil a chlap za volantem zvedl prostředníček a vystrčil ho z okénka. Red dělala, jako by ho chytila a uložila si ho jako poklad do náprsní kapsy kostkované modrozluté košile na věky věků.

„Jeď, jeď, jeď!“ štekal rozkazy Oliver a Reyna znovu strhla volant doprava. Sjet se jim podařilo na poslední chvíli. Další zatroubení, tentokrát od rozružené tesly, kterou nechali za sebou na dálnici.

„Mohli jsme sjet na příštím exitu a pak vymyslet, kudy dál. Od toho snad máme Google mapy,“ odtušila Reyna podivně uskřípnutým hlasem, jako by slova cedila přes zaťaté zuby, a pak zpomalila. Red ji ještě nikdy předtím neviděla vynervovanou ani naštvanou, vždycky se usmívala, a pokaždé, když se zahleděla Oliverovi do očí, ještě víc. Jaké to vůbec je, zamilovat se? Nedokázala si to představit. Proto je občas pozorovala, učila se příkladem. Jenže se měla asi ozvat kvůli tomu sjezdu o něco dřív, ne? Skoro celý den to zvládali, aniž kdokoliv musel zvednout hlas. A tohle byla její chyba.

„Omlouvám se,“ promluvil Oliver a odhrnul Reyně husté černé vlasy za ucho, aby jí mohl stisknout rameno a zanechat jí tam dotek svých prstů. „Jen se chci co možná nejdřív dostat do toho tábořiště. Všichni už jsme unavení.“

Red odvrátila pohled, aby měli trochu soukromí; no, jen tolik soukromí, kolik mohli dostat v karavanu dlouhém jednatřicet stop a s šesti lidmi uvnitř. Ta jedna stopa navíc zřejmě byla nějak důležitá, když se to nezaokrouhlovalo dolů.

Svět na její straně vozidla byl už zase temný. Silnici lemovaly stromy, ale Red je téměř neviděla, ne skrz svůj vlastní odraz a tu další tvář skrývající se pod ním. I od toho pohledu musela odvrátit zrak dřív, než o tom začne příliš přemýšlet. Ne tady, ne teď.

Nákladák před nimi zpomalil, když projel okolo značky s omezením rychlosti, a jeho brzdová světla poskvřnila cestu. Barvou, která ji pronásledovala všude, kam se vrtla, a která nikdy neznamenala nic dobrého. Ovšem silnice pokračovala dál a oni také.

Ale počkat, na cože se to chtěla zeptat té Maddy?

Dvě

Red se v břiše ozvalo podivné zaškrundání, zvuk ukrytý v hukotu kol jedoucích po silnici. Nemůže přece mít hlad, nebo ano? Přestávku na večeři měli sotva před pár hodinami. Jenže ten pocit jako by se hned zdvojnásobil, a žaludek se jí zkroutil, a tak se natáhla pro pytlík chipsů před Maddy. Nabrala si hrst a jeden chips po druhém si opatrně vkládala do úst. Na prstech jí zůstal sýrový poprašek.

„No jo vlastně,“ ozval se Simon, vstal, bokem se vysoukal zpoza stolku a zamířil k palandě za minikuchyňkou, „všichni mi dlužíte sedm babek za ty dobroty, co jsem pořídil na benzince.“

Red se zadívala na zbývající chipsy v dlani.

„Hej,“ naklonila se k ní přes stůl Maddy, „zatáhnu to za tebe, nedělej si s tím starosti.“

Red polkla. Pohled sklopila ještě usilovněji k zemi, aby před Maddy skryla svoje oči. Nedělat si starosti nepřipadalo v úvahu, rozhodně ne pro Red. V nejtemnějších chvílích, kdy si v zimních nocích musela do postele brát kabát přes dvě pyžama a pět párů ponožek, a i tak se stále třásla, si někdy přála, aby byla Maddy Lavoyovou. Aby bydlela v teplém domě, do nějž by patřila, aby měla všechno to, co oni, to, o co ona už přišla.

Přestaň s tím. Ucítila teplo ve tvářích. Stud měl rudou barvu, horkou, stejně jako pocit viny a vztek. Proč si Kennyovi nemůžou doma zatopit čistě vinou a studem? Ale všechno se brzy zlepší, že ano? Opravdu brzy, to byl přece plán, kvůli tomu to všechno bylo. A pak se všechno změní. Jak osvobozující bude prostě moct dělat věci nebo na něco jen tak myslet, aniž by musela přemýšlet o všem dvakrát nebo třikrát a říkat *ne, díky, možná příště*. Nemuset žádnit o extra směny v práci a v každém případě pak přijít o spánek. Vzít si hrst chipsů jen proto, že na ně má chuť.

Red si uvědomila, že ještě nic neřekla. „Dík,“ zamumlala s pohledem stále sklopeným. Další chipsy si už ale nevzala, nepřipadalo jí to správné. S tím divným pocitem v žaludku zkrátka bude muset žít. A možná že to ani hlad nebyl.

„O nic nejde,“ řekla Maddy. No vida, pro ni to tak je. Maddy nemusí nic řešit. Byla ten typ lidí, jimž jde úplně všechno, a to hned napoprvé. No, snad až na to, jak se jednou rozhodla začít hrát na harfu. Tedy pokud není jednou z věcí, které Maddy řeší, Red. Někdy jí to tak připadalo.

„Už jsme v Jižní Karolíně?“ zeptala se, aby změnila téma. To byla zase věc, kterou dobře uměla ona.

„Ještě ne,“ zavolal na ni Oliver, ačkoliv tohohle člena rodiny Lavoyových se neptala. „Za chvíli. Myslím, že na tom tábořišti bychom měli být tak za čtyřicet minut.“

„Juhúúú, jarnáky!“ vykřikl znovu Simon vysokým hlasem a nějakým způsobem se mu v ruce ocitla další láhev piva. Rozevřená dvířka lednice se pohupovala za ním.

„Udělám to,“ promluvil Arthur, a když procházel kolem vrávorajícího Simona v úzkém místě mezi pohovkou a stolem s lavičkami, poklepal ho po zádech. Pak se vrhl dopředu, chytil dvířka lednice a přibouchl je. Jak se otáčel, tlumená stropní světla se mu

odrazila v brýlích se zlatými obroučkami. Red se ty brýle líbily, hezky se vyjímalý na jeho opálené pleti, lemované kudrnatými, tmavě hnědými vlasy. Možná že by sama taky potřebovala brýle, vzdálené objekty se jí poslední dobou nějak rozpíjely a mlžily. Další věc na seznam těch, s kterými si musí dělat starosti, protože s nimi nemůže nic dělat. Zatím. Arthur si všiml, že se na něj s úsměvem dívá, když si prstem přejížděl po nepatrném strništi na bradě.

„Už jste těch *Dvacet otázek* vzdaly, co?“ zeptal se jich obou.

„Red zapoměla, koho nebo co si myslela,“ odušila Maddy a Red přitom blesklo hlavou: Nezapoměla ještě na něco? Na něco, na co se chtěla Maddy zeptat?

„Nechceš?“ Maddy nabídla Arthurovi pytlík s chipsy.

„Ehm, ne, díky.“ Couval od sáčku, až málem zakopl o roh rozkládací pohovky. V očích se mu objevil divný výraz, a když se teď na něj Red dívala, neleskl se mu na čele pot? Normálně si takových věcí nevěšimála, ale tahle ji upoutala. Znamená to snad, že se na něj dívá až moc často?

„Copak?“ zeptala se. „Máš smrtelnou alergii na sýrové křupky?“

„Ne, díkybohu,“ odpověděl Arthur a opatrně se posadil na pohovku.

Aha, jasně, Red se potřebovala Maddy zeptat, na které straně radši spí. Sakra, Arthur zrovna něco řekl a ona neposlouchala. Nejlepší bude pronést jen příhodné: „He?“

„Říkal jsem, že se mi snad aspoň nemotá hlava tolik jako tady Simonovi.“

„Dělá se ti blbě v autě?“ zeptala se. „Teda v karavanu?“

„Ne, to ne,“ zavrtěl Arthur hlavou. „Nejspíš už je dost pozdě na to, abych vám něco takového teď sděloval, ale malé prostory nejsou zrovna moje parketa.“ Rozhlédl se po maličkém prostoru

přecpaném nábytkem a po kompaktní kuchyňce. „Myslel jsem si, že to bude větší –“

„Řekla ona!“ skočil mu do řeči Simon.

„Proboha, Simone, přestaň s těmi hláškami z *Kanclu*,“ zarazila ho Maddy. „Dělá to už od základky, a to ani nevěděl, o čem ten seriál je.“

„Já jsem přímo tady, Madino, nemluv o mně ve třetí osobě.“

„Můžete všichni na chvíli sklapnout?“ křikl přes Maddy Oliver. „My se tu snažíme najít cestu.“

Red se obrátila zpátky k Arthurovi. „No, tak to je dobře, že tady v tom karavanu nemusíš trávit celý týden. Aha, vlastně...“ zakřenila se na něj.

„Však já vím.“

Arthur byl v podstatě Simonův kamarád, ale teď už tak nějak jich všech. Nechodil sice na jejich střední školu, byl na jedné v jižní části Philadelphie, ale se Simonem hráli basket za stejný tým, do nějž se oba přihlásili během minulého roku. Red odhadovala, že Arthur svoje spolužáky asi moc nemusí, protože se objevoval na všech jejich večírcích i dalších akcích od chvíle, kdy jim začal maturitní ročník. A to bylo v pohodě, protože jí se líbilo, když byl s nimi. Vždycky se jí ptal, jak se má nebo jaký měla den, přestože mu odpovídala jen samými lžemi nebo přehnanými historkami, v nichž zůstávaly jen nepatrné stopy pravdy. Zajímal se o ni, ačkoliv nijak zajímavá nebyla. A pak tu byl ten večer, kdy ji vezl domů po oslavě silvestra a nechal ji sedět v autě. A ona na sebe nechávala foukat horký vzduch z větráku, než se odhodlala vstoupit do jejich studeného domu, kde na ni nejspíš čekal další nepořádek po tátovi. Arthur tohle netušil, myslel si, že si jen povídají, že jen ve dvě ráno před jejím domem zahánějí noc. Maličká laskavost, o níž ani nevěděl, že jí ji dal. Měla by mu to nějak oplatit.

„Za chvíli snad už budeme na místě,“ řekla. „Tam budeš moct vystoupit a protáhnout si v tom obřím světě okolo nohy. Půjdu s tebou.“

„Jo,“ usmál se Arthur, „budu v pohodě.“ Pohledem sklouzl z jejího obličejke ke stolu, kde měla položenou jednu ruku. „Chtěl jsem se zeptat už dřív, ale nechtěl jsem tě rušit při řízení. Co to máš napsaného na ruce?“

„Ehm.“ Red zrudla, zvedla ruku a nepřítomně si ji promnula. Zároveň si uvědomila, že i na hřbetě druhé ruky má nějaký nápis. Všude seznamy věcí, co má udělat, dokonce i na vlastním těle. Seznamy věcí, co má udělat, ale nikdy neudělá. „Mám pro tebe speciální nabídku, dvě za jednu,“ řekla. „Na levé ruce mám: *Zavolat AT&T.*“

„Aha, jasně. Fascinující. A kvůli čemu?“ zeptal se.

„To víš,“ opáčila, „jen tak se jim připomenout, zeptat se, jak se jim daří a jestli si užívají den.“

Arthur přikývl a na tváři se mu objevil stejný ironický úsměv, jaký hrál na té její. „A zavolalas jim?“

Red stiskla rty a zadívala se na prázdný čtvereček, který si nakreslila kousek od kloubu. „Ne,“ odpověděla, „neměla jsem čas.“

„A co ruka číslo dvě?“

„Na ruce číslo dvě, prohlásila Red a trochu počkala, aby vystupňovala napětí, mám velmi propracované a detailní instrukce: *Zabalit.*“

„Ale to jsi určitě udělala,“ podotkl Arthur.

„Jen taktak,“ řekla, jako by šlo o vtip, nicméně tentokrát mluvila pravdu. Balila si těsně předtím, než dneska ráno odcházela z domu. Neměla čas si ani věci zkontrolovat podle svého seznamu. Příliš mnoho času totiž věnovala tomu, aby tátovi zajistila dostatek jídla na dobu, kdy bude pryč.

„No, ale jestli jsi to udělala, proč sis to neodškrtla?“ zeptal se Arthur a ukázal na prázdný čtvereček na průsvitné pokožce její ruky. „Hele.“ Postavil se a vzal si ze stolu jednu z Maddyiných propisek, s nimiž předtím hrála *Šibenici*. Sundal z ní víčko, naklonil se k Red a přiložil jí hrot na kůži. Jemně jí tam nakreslil dvě čáry: křížek přesně do maličkého okénka. „A je to,“ řekl a ustoupil, aby mohl obdivovat svou práci.

Red se zadívala na svou ruku. A jí samotné připadalo hloupé si to přiznat, ale pohled na ten křížek v ní cosi změnil. V hlavě jí vybuchl nepatrný, nicotný ohňostroj, ale líbilo se jí to. Vždycky se jí líbilo si ty čtverečky odškrtnout. Natáhla hrdě ruku k Maddy, aby si ji mohla prohlédnout, a získala od ní souhlasné přikývnutí, po němž prahla.

Arthur se na ni stále díval, ale v očích měl pohled, kterému nerozuměla.

„Para ořechy,“ řekla Red.

Arthur svažtil obočí. „Cože?“

„Jako dítě jsem na ně byla alergická, ale teď už nejsem. Není to divný, že se člověk může jen tak změnit?“ pronesla a pohrávala si s přední kapsou svých světle modrých džínů. Na tomhle místě už seděla hodně dlouho. Až moc dlouho. „Moje má- rodiče mi to tehdy psali na ruku, abych na to nezapomněla. A prosím vás, nepřipomíná taky někomu ten vzor na závěsech něco?“ Dotkla se bílomodré záclonky visící vedle ní a rukou přešla po záhybech. „Musím na to myslet celý den a nemůžu na to přijít. Něco kresleného, z nějakého seriálu nebo tak něco.“

„Je to prostě jen nahodilý vzorek,“ podotkla Maddy.

„Ne, něco v tom je. Opravdu.“ Red přešla prstem po zácloně. Vypadalo to jako obrys postavy, již ale nedokázala rozpoznat. Z knížky, kterou jí večer doma četli, nebo z televize? Ať tak, nebo

tak, bude lepší, když na tu dobu vůbec vzpomínat nebude, na dobu, kdy byla ještě malá, protože by to mohlo vyvolat i vzpomínky na někoho dalšího.

„Rajčata,“ promluvil Arthur a zachránil ji před vzpomínkami. „Míval jsem z nich vyrážku kolem pusy. Teda jen ze syrových.“ Narovnal se a spolu s ním se narovnaly i záhyby na jeho bílém baseballovém triku s tmavě modrými rukávy. „Ale asi bych měl jít pomoci s navigováním. Mám dojem, že Simon jim tam překáží.“

„Náhodou odvádím prvotřídní práci, děkuju mockrát,“ odušil Simon, který se díval Oliverovi přes rameno na iPhone v mramorovaném oranžovém pouzdru. Musel být Reyny. Na displeji byla mapa a modrá tečka, pohybující se po vyznačené trase. Ta představovala je, všech šest lidí a celý jednatřicet stop dlouhý karavan. Díkybohu, že ta tečka nebyla červená. Modrá byla bezpečnější. Arthur se přesunul dopředu a zahradil Red výhled na mobil, a tak pohledem sklouzla k Maddy, která na ni ne zrovna decentně zamrkala.

„He?“

Maddy ji gestem utišila a nepatrně pokývla hlavou směrem k Arthurovi. „Tady můžeš zaškrtnout všechna políčka,“ zašeptala.

„Přestaň,“ zarazila ji Red.

„Ty přestaň.“

Nechaly toho obě, protože právě v tu chvíli Maddy zazvonil telefon. Ozval se ostrým zabzučením na desce stolu. Displej se rozsvítil pohledem z přední kamery: zažloutlý strop a kousek Maddyiny brady zabírané zespodu. Nahoře byl nápis *Máma* a *FaceTime video* a dole se objevila trpělivá výzva *Přijměte přejetí*.

Maddy zareagovala okamžitě. Až moc rychle. Ztuhla a rysy jako by se jí přiosřily. Rukou vystřelila k mobilu a popadla ho, aby ho před Red schovala.

Red věděla, o co jí jde, vždycky to poznala, ačkoliv Maddy zjevně netušila, že Red to ví.

„Zavolám jí až z tábořiště,“ prohlásila Maddy tak tiše, že ji přes hluk kol téměř nebylo slyšet, a zmáčkla postranní tlačítko k odmítnutí hovoru. Dívala se všude možně, jen ne na Red.

Máma.

Jako by si snad myslela, že se Red jen při pohledu na to slovo roztrhne vedví a začne krváčet.

Trvalo to už roky. V prváku si Maddy brala spolužáky stranou, aby jim vynadala, že před Red vyprávějí vtípky o mámách. Nenašlo jí, že by to Red mohla zjistit. Bylo to zakázané, špinavé slovo. Maddy se před kamarádkou dokonce ošívala, když se blížil tradiční průvod v maskách, takzvaná Mummers Parade.

Vážně trapné.

Akorát že Maddy se vlastně nemýlila.

Red krvácela, když to slovo viděla, slyšela, pomyslela na něj, když vzpomínala, když jí vina vyhloubila kráter v hrudi. Krev, rudá stejně jako její jméno, stejně jako její hanba. A tak na něj nemyslela, nevzpomínala a nedívala se doleva, aby ve svém odrazu v okně nezahledla máminu tvář. Ne, nebude se tam dívat. Ty oči jsou jenom její.

Tři

Red se soustředila na to, aby se dívala přímo před sebe. Ráda by ještě popřemýšlela o tom vzorku na záclonách, ale nemohla si dovolit riskovat se tím směrem ohlédnout. Místo toho sklopila zrak k modrému křížku v zaškrtnutém políčku na svém předloktí a pohledem přejížděla po čárách ve snaze ve svém nitru znovu vyvolat ten maličkatý ohňostroj.

Maddy odložila telefon displejem dolů.

„Zahrajeme si ještě nějakou hru?“ zeptala se.

Jestli tady bude Red sedět ještě chvíli, nejspíš se zblázní. Možná že i několik koleček po karavanu by jí pomohlo. Však je to jednatřicet stop, ne jen třicet. GetAway Vista 31 B 2017... 2017 byl taky rok, kdy – ne, dost.

Už se chystala zvednout, ale v pohybu ji zarazil zvuk kejhající kachny, mechanický a neodbytný. Ozýval se jí někde za hlavou.

„Ehm, to jsem já,“ promluvil Oliver, vyskočil ze sedadla spolujezdce a širokými rameny se protáhl mezi Arthurem a Simonem. „Volá mi máma,“ řekl.

Red se nadechla.

„Jak víš, že ti volá máma, když ses na ten mobil ani nepodíval?“ zeptal se Simon a v obličeji se mu zračil naprostý zmatek.

„Personalizované vyzvánění,“ vysvětlil Oliver, obešel jídelní stůlek do maličké kuchyně a rukama si přitom prohrábnul hnědozlaté vlasy, které měly úplně stejný odstín jako jeho oči. Jeho batoh ležel na lince. Rozepnul zip a pokračoval: „Začala s tím máma. Ta má personalizované vyzvánění pro všechny z rodiny.“ Strčil ruku dovnitř a šátral po mobilu. „Každý rok si na svoje narozeniny dávám kachnu na pomerančích. Proto ta kachna.“ Konečně telefon našel a vytáhl ho. „Arthure, můžeš za mě vzít navigování?“

„Jasně.“ Arthur se usadil na prázdné místo.

„Ahoj, mami,“ promluvil Oliver a přidržel si mobil tak, aby mu bylo dobře vidět do obličeje. Přesunul se ke stolu a vklouzl na lavici vedle Red. Displej vyplňovala tvář Catherine Lavoyové. Upravené kudrnaté vlasy měla stejně zbarvené jako Oliver. Kolem očí se jí objevily jemné vrásky, jak se do telefonu usmála. Vypadala unaveně, v obličeji se jí usadily stíny.

„Ahoj, zlato,“ řekla nezvykle chraplavým hlasem. Odkáslala si. „Zkoušela jsem Madeline, ale nebrala mi to.“

„Jsem tady, mami,“ ozvala se Maddy a nejistě se podívala po Red, která ovšem předstírala, že si ničeho nevšimla. Vlastně to ale bylo hloupé, protože Red měla Catherine ráda. Víc než jen ráda. Catherine byla v jejím životě odjakživa. Byla laskavá a starostlivá a vždycky věděla, jak Red pomoci. A co bylo ze všeho nejdůležitější, nikdy nezapomněla rozkrojit sendvič na trojúhelníčky. Oliver zmáčkl tlačítko, aby aktivoval zadní kameru a Maddy mohla mámě zamávat. „Promiň, neslyšela jsem to zvonit.“

„To je v pohodě,“ řekla Catherine, „jen jsem se chtěla zeptat, jak se tam máte. Dorazili jste už na místo, kde přespíte?“

Oliver si znovu zapnul přední kameru a Red podle směru jeho pohledu poznala, že se dívá na vlastní obličej a hledá správný úhel, při němž by dopadalo světlo na jeho lícní kosti. „Ne, ještě ne, ale už

jsme od toho tábořiště myslím poměrně blízko. Hej, kde teď jsme?“ zavolal dopředu.

Arthur se ohlédl přes rameno. „Zrovna projíždíme městečkem Morven. Zbývá nám asi jen dvacet pět minut.“

„Kdo to byl?“ zeptala se Catherine a pohledem zkoumala okraje displeje, jako by tam snad mohla nalézt odpověď.

„Maddyin kamarád Arthur,“ řekl Oliver.

„A kdo řídí?“ chtěla vědět dál.

„Zrovna teď Reyna.“

„Zdravím, paní Lavoyová,“ zavolala zepředu Reyna, ale pohled nespouštěla z temné silnice před sebou.

„Ahoj, Reyno,“ křikla Catherine příliš hlasitě, až to v reproduktoru zachrastilo. „Fajn, tak to už jste skoro na místě.“

„Přesně tak.“

„Super. Eh, to je Red?“ zeptala se Catherine, zadívala se do mobilu a zvedla si ho blíž k očím.

Oliver naklonil telefon, až do hledáčku kamery chytil Red. Usmála se.

„No ano, je to ona. Ahoj, zlatíčko, jak se máš?“

„Jo, dobře. Žádné oficiální stížnosti k zaznamenání.“

Catherine se zasmála. „A chovají se moje děti slušně? Víš, že ti věřím ne –“

Catherine na obrazovce zamrzla a nehybné pixely zdeformovaly její tvář.

„Nej –“

Rukou trhavě přejela přes displej a paže se vpila do její nerozpoznatelné tváře. Už to nebyla osoba, jen čtverečky matných barev.

„Mami?“ řekl Oliver.

„N... n...“

Slova se rozpadla do podivných robotických zvuků.

Redin obraz taky zamrzl. V široce rozevřených očích se zračil strach, že zůstane v Oliverově mobilu už navždy.

„Mami, slyšíš mě?“ promluvil znovu Oliver. „Mami?“

„Sly... ší... te mě... tam? Haló?“ prodral se k nim Catherinin hlas, ale obličej se nedařilo připojit, ústa artikulovala slova, která už existovala, hovořila předtím, než mohla promluvit.

„Slyším tě,“ přikývl Oliver. „Teda tak trochu. Asi je tady okolo špatný signál.“

„No, tak fajn.“ Catherininina tvář se náhle prudce zkroutila, jak se rychle přesouvala do přítomného okamžiku. „Tak já vás nechám... to je láhev od piva?“ Pohledem se vrátila ke kameře a zadívala se na obrys věci stojící na lince za Oliverovým ramenem.

„Jo, to je moje,“ odušil Oliver bez zaváhání. Možná je ještě lepší lhář než Red.

„Ty na tomhle výletě nepiješ, že ne, Maddy?“ Catherine zvýšila hlas, aby našla svou dceru mimo obraz.

„Ne, mami,“ začala Maddy, „vím, že –“

„Je ti sedmnáct a nechci se od nikoho doslechnout, žes pila. Můžeš se bavit i bez toho.“

To připomnělo Red, že Maddy bude jen za pár týdnů osmnáct. Už teď ji ale trápilo, jak jí sežene nějaký dárek k narozeninám.

„Jo, já vím. Nebudu pít,“ potvrdila Maddy a naklonila se dopředu, aby ji máma líp slyšela.

„Oliver?“

„Ano, mami. Budu na ni dávat pozor. Coby gardedámy bereme svoje povinnosti vážně, že jo, Reyno?“

„Ano, madam,“ zavolala Reyna.

„Dobře.“ Catherine se vzdálila od hledáčku. „Tak se teda mějte. Musím se pustit do nějakých svých příprav. Napiš mi ráno, než znovu vyrazíte.“

„Provedu, mami,“ přisvědčil Oliver.

„Fajn, ahoj, všichni, ahoj, Red.“

Všichni zavolali taky „nashle“ a „ahoj“ a Simon z nějakého důvodu zvolil vysoký a ječivý tón.

„Mám vás ráda, Oliver, Maddy.“

„My tebe taky, mami,“ řekly obě její děti v dokonalé lavoyovské souhře a Oliver palcem zmáčkl červené tlačítko, takže Catherine zmizela zpět do teploučkého domu ve Philadelphii.

„Uf,“ vydechla Maddy. „Co by ještě chtěla? Můj starší bratr a jeho přítelkyně mě na její naléhání doprovázejí na jarní prázdniny. Je to fakt protivný.“

Mluvila k Red, nepochybně ano, protože najednou blýskla očima a strhla pohled jinam, když si uvědomila, že si stěžuje člověku, jehož máma je mrtvá. Ale to bylo v pohodě, protože Red myslela na animovaný seriál *Phineas a Ferb*. Nebyly to sice postavičky z toho vzoru na záclonkách, ale v hlavě jí teď pořád dokola zněla jejich úvodní písnička.

„Buď v klidu,“ řekl Oliver. „S Reynou si pronajmeme vlastní apartmán. Ani nás nezahlídněš. Necháme tě i s tvými kamarády úplně na pokoji. Nenechám se přistihnout, jak trávím celý týden v karavanu s partou teenagerů.“

„Jo,“ hlesla Maddy a otočila se teď k bratrovi, „ale máma o téhle části jaksí neví.“

„A co oči nevidí, to srdce nebolí. Máma je teď prostě jen ve stresu kvůli práci,“ snažil se matku bránit Oliver. To dělal poměrně často.

Red už vážně chtěla vstát a od tohohle rozhovoru utéct. Chtěla jít dopředu za Arthurem, ale Oliver se svými širokými rameny jí v tom bránil. Navíc ještě přišel Simon a posadil se, takže se celá situace ještě zhoršila. Sesunul se vedle Maddy a zabořil ruku do pytlíku s chipsy. Pak si jich celou hrst nacpal do pusy.

„No jo, já vím,“ řekla Maddy, ale tváře měla pořád ještě zarudlé.
„Ale nemusí si to vylívat na mně.“

„Jen se tě snaží chránit,“ opáčil její bratr.

„O čem to tady mluvíte?“ zeptal se Simon a z úst mu přitom vylétly oranžové drobtý.

„O mámě,“ vysvětlil Oliver. „Je ve stresu, protože zrovna dělá na jednom fakt velkém případě.“

„Aha, jasně, ona je advokátka, že jo?“ řekl Simon a znovu si vzal chipsy.

Olivera tahle odpověď zjevně ani trochu nepotěšila. „Je to zástupkyně státního prokurátora,“ odušil a jen stěžl si člověk mohl nepovšimnout pýchy v jeho hlase, když ta tři slova vypouštěl z úst. Takže Red si to přeložila takto: *Ne, Simone, ty tupče, ona není jen tak nějaká advokátka.*

„A co to je za případ?“ zeptal se Simon, aniž si povšiml Oliverova pohrdlivého výrazu.

„Nejspíš jsi o tom už slyšel ve zprávách,“ odpověděl významně.
„Je to fakt velký.“

Vážně obrovský, pomyslela si Red.

„Jde o případ vraždy, do níž jsou zapletené dva největší organizované zločinecké gangy v našem městě,“ vysvětloval Oliver a v očích se mu mihl stín zklamání, když se od Simona nedočkal reakce, v jakou doufal. A tak ještě pokračoval: „Jde doslova o philadelphskou mafii.“

„Aha, super,“ prohlásil Simon mezi dvěma sousty. „Netušil jsem, že dneska ještě existuje mafie. *Kmotra* ale miluju. „Pomsta je pokrm, který nejlépe podáváme za studena,“ promluvil s příšerným italským přízvukem.

„To si teda piš, že existuje,“ opáčil Oliver, a když už teď měl Simonovu plnou pozornost, pustil se do výkladu.

Mohla by vlézt pod stůl, aby se odsud dostala? Ergh, ne, příliš mnoho nohou.

„V té mafiánské rodině probíhaly nějaké diskuse ohledně vedení, detaily tě zatěžovat nebudu. A minulý rok na konci srpna byl jeden z vůdců, Joseph Mannino, zabit jiným, Franceskem Gottim. Měl bych teda říkat údajně. Střelil ho dvakrát zezadu do hlavy.“

Red se snažila, aby si to nepředstavovala, a znovu se zahleděla na záclonky. Slyšela to už tolikrát, že ty podrobnosti znala možná lépe než Oliver. Ne že by se o tom ale nahlas zmínila.

„Tak už jsme oficiálně v Jižní Karolíně!“ zavolal na ně Arthur a ukázal na zelenou ceduli vpředu, osvětlenou reflektory karavanu.

Oliver pokračoval: „Máma je hlavní žalobkyně a chce Franka Gottiho postavit před soud za vraždu. Zhruba za dva týdny se bude konat první předsoudní jednání...“

Přesně 25. dubna, pomyslela si Red, překvapená, že si to konkrétní datum zapamatovala. To se jí moc nepodobalo.

„... a pak se vybere porota a začne vlastní soudní přelíčení.“

„Super,“ zopakoval Simon, „paní Lavoyová proti mafiánům.“

Oliver jako by se nafoukl, a ještě se vsedě napřímil, takže Red zatarasil cestu ještě víc. „Ale nejde jen o tohle. Musela bojovat o to, aby tenhle případ vůbec dostala. Normálně by se takový zločin považoval za federální záležitost a zabývala by se jím hlavní prokuratura. Franka Gottiho se snažili odsoudit už mockrát, ale nikdy mu neprokázali vinu. Mámě se ovšem podařilo vyargumentovat, že tahle vražda spadá pod státní zastupitelství Pensylvánie, protože přímo nesouvisela s prodejem drog a protože Frank Gotti zabil Mannina osobně. Nezaplátil žádnému nájemnému vrahovi, jako to dělají obvykle.“

Simon zívá. Oliver ztrácel své posluchače. Ale ten náznak mu unikl.

„A to víme,“ vykládal dál, „protože tam byl očítý svědek. Někdo Franka Gottiho viděl, jak odchází z místa, kde Mannina zastřelil. A proto je máma tak vystresovaná – celý případ totiž závisí na tom svědectví. A jak si asi dokážeš představit, v případech proti mafii jsou korunní svědci často zastrašováni, aby k soudu nechodili, nebo jsou přímo zabiti. Takže máma musela zajistit, aby byl ten svědek ve všech soudních dokumentech uváděn striktně anonymně. V tisku mu říkají *svědek A*.“

„Aha, jasně,“ řekl Simon. Litoval, že se zeptal? Red rozhodně litovala, že to musela celé poslouchat znovu.

„Ale když ten případ vyhraje,“ prohlásil Oliver a v očích mu zablýsklo, jako by to byla ta nejdůležitější část jeho příběhu a Simon by si ji v žádném případě neměl nechat ujít, „bude to pro ni kariérní průlom. Na konci funkčního období odchází současný prokurátor do důchodu, a pokud se mámě podaří Gottiho odsoudit, má v zásadě v kapse letošní vítězství v demokratických primárkách a stane se prokurátorkou ona.“

„Tak to nezakříkni,“ vložila se do toho Maddy. Bylo prima slyšet pro změnu jiný hlas než Oliverův a ten, který Red zněl v hlavě.

„Však ne,“ kývl Oliver k sestře, „jen říkám, že když bude Frank Gotti shledán vinným, máma má fakt velkou šanci stát se prokurátorkou.“ Pak se otočil zpátky k Simonovi. Chudák Simon. „Jejím hlavním konkurentem je Mo Frazer, ten je dalším zástupcem prokurátora. Je hodně oblíbený zejména v afroamerické komunitě, ale když se mámě podaří Gottiho nechat odsoudit, mohlo by jí to nad ním poskytnout výhodu.“

Oliver se konečně stáhl a maličko pokývl hlavou, jako by čekal, až mu někdo osobně poblahopřeje.

„Gratuluju,“ promluvila Red, ale potlačila nutkání přidat k tomu ještě zatleskání. Simon využil příležitosti, aby zmizel.

„Zmlkni, Red,“ odtušil Oliver a snažil se, aby to vyznělo jako vtíp. Občas si Red myslela, že Oliver je takový její vypůjčený starší bratr. Zнала ho celý svůj život, déle než Maddy, pokud by o tom člověk uvažoval takhle. Jindy ale měla dojem, že si snad ani nepamatuje její jméno. Ne že by to bylo něco složitého: stačilo si vzpomenout na základní barvy.

„Podařilo se jí dosáhnout neuvěřitelně moc. Ještě jí není padesát, a mohla by být státní prokurátorkou. Samozřejmě já v tomhle věku už budu generálním prokurátorem,“ prohlásil znovu, jako by to měl být vtíp, akorát že vlastně nebyl. Oliverovi se dařilo naprosto všechno posouvat do roviny poměrování velikosti ptáka. Red si odfrkla a hlasu ve své hlavě poklepala uznale na rameno.

„Co?“ Oliver se k ní otočil a jeho široká ramena náhle byla ještě širší a z každé strany krku vytvářela neprostupnou bariéru. „Tak fajn, a co se svým životem děláš ty? Nějak si nemůžu vzpomenout – na jakou univerzitu že to letos jdeš? Mohla bys mi to prosím tě připomenout?“

Red se v krku objevil knedlík.

„Na Harvard,“ odtušila ale bez mrknutí oka, „s plným stipendiem.“

Oliver vykulil oči a spodní ret mu klesl. Právě trumfla jeho právnické studium na Dartmouthu i s přítelkyní na medicíně. Jak si něco takového vůbec mohla dovolit? Red si ten pohled užívala, dokud mohla.

„Co...? Fakt?“ vykoktal.

„Jo,“ odpověděla, „přijali mě s předstihem.“

„Red,“ řekla Maddy záměrně zveličeným vyčítavým tónem, pohledem ji ale vyplísnila. Bývaly přitom doby, kdy ji taky bavilo bratra popichovat.

„Co?“ Oliver mezi nimi přeskakoval očima.

„Letos na žádnou vysokou nejdu,“ přiznala Red. Bavilo ji ale žít ten jiný život, když mohla.

Oliver se zasmál a někde v tom zvuku se skrýval vzdech úlevy. „Však jsem si hned říkal, plné stipendium na Harvardu, to tak! Cha!“

Aha, hned si to říkal, že?

„A ty nikam nejdeš?“ zeptal se teď, když už se z toho šoku zcela vzpamatoval.

„Red nestihla termín odevzdání přihlášek,“ vysvětlila za ni Maddy. Což sice nebyla pravda, ale byla to obstojná lež, příhodná, protože se to Red přece tolik podobalo.

„Však mě znáš,“ dodala Red, aby to potvrdila.

„Jak to, žes nestihla termín?“ Oliver se k ní otočil a v obličejí se mu zračilo jakési lhostejné znepokojení. Red se vůbec nelíbilo, kam tohle spěje, ale byla uvězněná na téhle podělané lavici asi navždy.

Pokrčila rameny v naději, že ho to umlčí.

Jenže neumlčelo, Oliver znovu otevřel ústa, aby promluvil: „Já to nechápu, bývalas fakt chytrá.“

Neříkej to, prosím, neříkej to.

„Připadá mi to škoda,“ pokračoval. „Měla jsi takový potenciál.“

A bylo to tady. Ta věta, která ji rozervala na kusy. Už ani nedokázala spočítat, kolikrát tuhle větu slyšela, ale doopravdy záleželo jen na té jediné chvíli. Red bylo třináct a máma byla naživu, křičely na sebe přes celou kuchyň, v době, kdy v ní bývalo ještě teplo.

„Red?“ ozvala se Maddy.

Bylo tu strašlivé horko.

Red vstala a znovu narazila kolena do stolu. Zavrávorala, jak karavan odbočil.

„Musím –“

Zachránil ji ale Arthur, který vykřikl: „Do hajzlu, asi jsme zahnuhli špatně.“

Čtyři

„Jak to myslíš?“

Oliver se zvedl z lavice – díkybohu, Red byla volná –, čtyřmi kroky přešel dopředu a cestou odstrčil Simona.

„Podívám se na to,“ řekl Arthurovi a natáhl ruku pro mobil s trasou.

Red byla volná a neměla v úmyslu u tohohle stolu sedět už ani vteřinu. Bokem se vysunula ven a pak se přiblížila k shromáždění vpředu. Usadila se na kraji pohovky. Aha, jasně, konečně si na to vzpomněla.

„Maddy, na které straně...?“

„Ne, je to v pohodě,“ přehlušil ji Oliver, který právě přešel prstem po displeji. „Už nám to našlo novou cestu. Jeď pořád po téhle silnici, dostaneme se do malého městečka Ruby. Za ním odbočíme doleva, chvíli pojedeme na jih k národnímu parku Carolina Sandhills,“ četl z obrazovky, „a tábořiště by pak už mělo být někde tam. Hej, lidi, už asi jen deset minut.“

„Super,“ hlesla Reyna a jednou rukou pustila volant, aby si promnula oči.

„Jsi unavená?“ zeptal se Oliver. „Mám to vzít?“ Když mluvil na svoji přítelkyni, zněl jeho hlas jinak. Tak trochu měkčeji.

„Ne, jsem v pohodě,“ prohlásila Reyna a kratičce se ohlédla přes rameno, aby se na něj usmála. Zdálo se skoro škoda, že takový krásný úsměv, který se jí roztáhl přes světle hnědou pokožku, patřil Oliverovi. To byla ale hnusná myšlenka. Myslel to přece dobře. Všichni to vždycky mysleli dobře.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se jí Arthur, který uvolnil místo spolujezdce pro Olivera a postavil se vedle ní.

Red přikývla. „Karavan působí menší, když v něm člověk stráví víc než deset hodin.“

„Vím, o čem mluvíš,“ přikývl, „ale už tam za chvíli budeme. Anebo se můžeme oba zbourat jako Simon a už nám bude všechno jedno.“

„Já jsem se nezboural,“ prohlásil Simon Arthurovi za zády. „Jsem jenom příjemně opit.“

„Nejsem si jistá, jestli Simon zítřejšího rána bude souhlasit,“ podotkla Red.

„Nejsem si jistá, jestli Maddy přítomného okamžiku souhlasí,“ odušila Maddy, otočila se a usadila se na kraji lavice, aby na ně na všechny viděla. „Nechceš přece mít špičku hned na začátku. Máme před sebou celý týden.“

Simon jediným mohutným lokem vyprázdnil svoje pivo a přitom na Maddy významně kulil oči.

„Tohle je ta odbočka doleva?“ zeptala se Reyna a zpomalila. „Oliverě?“

„Promiň, ehm...“ Zíral na telefon v ruce. „Navigace se nějak pomátla. Asi jsem ztratil signál. Netuším, kde přesně jsme.“

„Potřebuju nějakou odpověď,“ prohlásila netrpělivě Reyna a pomalu zastavila těsně před křižovatkou s rukou váhavě připravenou nad blinkrem.

Za karavanem se ozvalo zatroubení. A ještě jedno.

„Olivere?“ zopakovala Reyna zvýšeným hlasem, a jak svírala volant příliš pevně, klouby jí na ruce vystoupily jako kostnaté kopečky.

„Ehm, jo, asi jo. Odboč,“ řekl Oliver nejistě.

Ale Reyna nic víc nepotřebovala. Rozjela se a odbočila. Auto za ní nespokojeně zatroubilo a prosvištělo křížovatkou.

„Blbečku,“ zamumlala si Reyna pro sebe.

„Promiň,“ ohradil se Oliver, „ale tvůj mobil nefunguje.“

„Ne ty, to auto,“ vysvětlila Reyna.

„Mapa mi nechce naskočit,“ stěžoval si Oliver a zuřivě jezdil prstem po displeji, zavíral a zase otvíral mapu. Byla prázdná, jen žluté pozadí s mřížkou, nic víc. „Nevím, kde jsme. Není tu ani čárka. Hej, máte někdo signál?“

Red nechala telefon na stole. Jenže jestli nebude mít ani čárku, může to znamenat, že nemá signál, ale možná taky to, že ji v AT&T po posledním nezaplaceném účtu odstříhli.

„Já jednu čárku mám,“ ozval se Arthur a v ruce svíral mobil.

„Jakého máš operátora?“ zeptal se Oliver.

„Verizon,“ odpověděl. „Vydrž, otevři si tu mapu.“ Poklepal na displej. „Trasu jsem si tam nahrál, už když jsem předtím navigoval Red. Fajn, jo, odbočili jsme správně. Pojedeš po téhle cestě ještě tak dvě míle a pak je to doprava k Bo Melton Loop.“

„Na mém telefonu taky skoro nic,“ řekla Maddy, zvedla ho a zatřásla s ním, jako by tím do něj snad mohla vpravit trochu života.

„Jsme zkrátka na venkově, lidičky,“ promluvil Simon a slova protahoval s otřesným jižanským přízvukem, do nějž mísil ještě náznak šíleného staříka. Střízlivý Simon uměl napodobovat různé přízvuky vážně dobře. Dost si na tom i zakládal a vlastně díky tomu i pokaždé získal roli ve školní hře. Jeho anglický gentleman z vyšší třídy byl legendární.

Red sledovala širokým předním oknem panoramata temnoty, do níž se zařezávala dvě světla a probouzela je k životu. Venkovní svět přestal existovat, zůstal jen karavan, šest lidí v něm a to, co jim tma venku přinese.

Arthur vydal při pohledu na obrazovku nenápadný zvuk, drobné hrdelní zasténání. Red vstala a podívala se mu přes rameno, co se děje. Pohlédl na ni a odkašlal si. Možná že stála příliš blízko.

„Tak už jsem asi ztratil signál i já,“ hlesl ve chvíli, kdy i Red zaregistrovala prázdné čárky nahoře na displeji.

„Sakra,“ sykl Oliver a znovu poklepal na Reynin telefon, jako by ho mohl přinutit fungovat jen silou vůle. Pokud by to ale někdo dokázal, pak určitě někdo z Lavoyů.

„To je v pohodě,“ ozval se Arthur, „mapu pořád mám, jen nevidím, kde se na ní pohybuje. Musíme hledat ukazatele na silnici.“

„Jako za starých časů,“ podotkla Reyna.

„Tak já pomůžu,“ řekl Simon a přesunul se k Arthurovi a Red, takže se tam už pěkně mačkali. „V mapách se vyznám.“

„Ty tvrdíš, že se vyznáš ve všem,“ opáčila Red.

„Protože to tak je,“ odtušil Simon, „jen skromnost mi jaksi uniká.“

Na silnici kromě nich nikdo nebyl. Žádná protijedoucí světla ani červená brzdová před nimi. Red zírala z okna a soustředila se.

„Kdy budeme u té odbočky?“ zeptala se Reyna.

„Ještě ne,“ odpověděla Red, očima sledovala vyznačenou trasu na Arthurově displeji, kde chyběla modrá tečka označující jejich karavan, a snažila se ji překlopit do té tmy venku.

„Red bych navigaci radši nesvěřovala,“ promluvila Maddy.

„Hele!“

„No tak uznej, že nikdy nechodíš včas, ne?“

Red se zaklonila, aby na kamarádku na kraji lavice viděla. Měla hlavu opřenou o hřbety rukou. „Ráda bych ti oznámila,“ řekla Red, „že dneska ráno dorazili všichni později než já. Přišla jsem skoro o deset minut dřív než ostatní.“

Maddy se zatvářila rozpačitě a skousla si ret.

„Co?“

„Nic.“

Red věděla, že to není pravda.

„Maddy, o co jde?“

„Já, no, řekla jsem ti, že máme sraz u nás doma v devět. Ale ostatním jsem řekla v deset.“

„Tys mi řekla, abych přišla o celou hodinu dřív?“ Proč to tak zabolelo? Byla to lež, to ano, ale poměrně ohleduplná lež. Maddy věděla, že její kamarádka přijde pozdě. Netušila, jaké k tomu má důvody, ale znala výsledek, a to bylo totéž, ne?

„Takže ve skutečnosti jsi dorazila o padesát minut pozdě a všichni ostatní přišli včas.“

„Ujel mi autobus,“ bránila se Red, ačkoliv to nebyla pravda. Poslední peníze utratila za tátovy oblíbené cereálie, a tak šla celou cestu pěšky a kufr na kolečkách táhla za sebou.

„Hele, támhleta silnice se jmenuje Žebřiňáková,“ zakuckal se Simon a ukázal na displej.

„A tam odbočuju doprava?“ zeptala se Reyna a rukou sjela k blinkru, ačkoliv tu nebyl nikdo, kvůli komu by musela změnu směru ukazovat.

Ne, tohle nebylo ono.

„Ne, ne, ne,“ řekl Arthur rychle. „Myslím, že až ta další.“

Reyna znovu zrychlila a pokračovala po silnici, která teď zatáčela pryč.

„Žebřiňáková.“ Simon se pořád pro sebe pochechtával.

„Tady, tady doprava,“ převzal velení zase Oliver. „Odboč, Reyno.“
„Však už to dělám,“ řekla a v hlase se jí ozvalo nepatrné podráždění. Příliš mnoho kuchařů. Což z Reyny činilo co? Lžíci? Lavoyovi měli doma nádherné lžíce: s perletovými rukojeťmi a beze skvrn.

Ozval se nový zvuk a připojil se k vichru, jenž se otíral o boky karavanu. Pod nimi to skřípalo. Silnice měla hrubší povrch, zřejmě štěrk, a karavan se trhaně kolébal vpřed. Žádné žluté značení už tady nebylo, žádné přerušované ani jiné čáry a v kuželech světla Red viděla jen řady a řady stromů okolo nich, tiché strážce cesty uprostřed noci.

Měla pocit, že ji někdo sleduje, což bylo nesmyslné, stromy přece nemají oči. Ale to ani dveře, a máma přesto lepila na ty její velké vykulené oči, aby se cítila v posteli v noci bezpeč – Ne, dost, potřebovala se soustředit na to, kam jedou.

„Vypadá to, že jsme se ocitli uprostřed ničeho,“ podotkla Maddy ze svého místečka na lavici a přiložila si dlaně k očím, aby se podívala ven.

„To je tábořiště taky, takže jsme v pohodě,“ opáčil Oliver.

Karavan nadskočil, jak vjel do nějaké díry.

Arthur si kousal ret a oči za brýlemi měl přimhouřené. „Myslím, že to je tady doleva,“ řekl nejistě a moc potichu na to, aby ho Reyna slyšela.

„Doleva, tady doleva!“ Simon zjevně Arthurovu nejistotu nesdílel. Jenže Reyna ho nebrala na zřetel, opilci nedůvěřovala.

„Tady doleva,“ přidala se Red.

„Opravdu?“ zeptal se jí Oliver, ale Reyna už s karavanem odbočila. Silnice tu ale už nebyla vůbec zpevněná, šlo jen o lesní cestu plnou kamení, na níž se jim před světly zvedal prach. „Tohle nemůže být správně, podejte mi tu mapu,“ luskl prsty, aby mu Arthur předal mobil. „Reyno, otoč se.“

„Nemůžu se otočit!“ řekla a podráždění v jejím hlase už nebylo jen naznačené, nýbrž jasně slyšitelné. „Tahle cesta je moc úzká a ten karavan moc velký.“

„Kde teď jsme?“ zeptala se Red Arthura a naklonila se, aby viděla do mapy, jako by to mohlo něco změnit.

„Myslím, že jsme někde tady,“ ukázal na displeji. „U McNairova hřbitova. Asi.“

„Tudy je to určitě špatně,“ prohlásil Oliver. „Musíme se otočit zpá –“

„To nejde!“ Reyna po něm střelila pohledem.

„Je tu nějaká odbočka?“ Red štouchla do Arthura.

„Moment, za chvíli bude asi nějaká doleva,“ řekl a přiblížil si na telefonu ústí malé silnice. „Mohla by nás vrátit zpátky na tu cestu předtím.“ Podíval se na Red a ta přikývla.

„Do prdele,“ ulevil si Oliver a ťukal jedním kolenem do palubní desky. „Neodbočili bychom špatně, kdybych navigoval já.“

„Tohle je hrozný,“ hlesla Maddy a rukama si vjela do rozpuštěných vlasů. „Měli jsme prostě letět a pronajmout si apartmán jako všichni ostatní ze školy.“

Tváře jí zahořely, když si uvědomila, co řekla, a jejich oči se na okamžik střetly. Red byla ten důvod, proč neletěli a nepronajali si apartmán jako všichni ostatní. Proto Maddy přišla s nápadem jet karavanem. *Mnohem levnější – jen benzin a peníze na cestu. No tak, bude to zábava.* Všechno to byla Redina vina.

„Jeď dál,“ řekla Red Reyně a všechny ostatní vytěsnila.

„Žádnou odbočku doleva nevidím.“ Reyna se naklonila k volant a usilovně hleděla před sebe.

Když projeli zatáčkou, světla se ztratila v lese a pak se náhle odrazila od nějaké vody, potoka schovaného někde za stromy.

„Kde je ta odbočka?“ Reyna pokračovala dál.

„Támhle!“ ukázal Simon před sebe z okna. „Tady. Odboč doleva.“
„Opravdu?“

Red mrkla na mapu v Arthurových rukou. Tohle bylo ono.
„Ano,“ odpověděla, „máme jet tam.“

„Nevypadá to už vůbec jako cesta,“ mínil Oliver, když se tudy vydali a hlína se štěrkem jim hlasitě rachtaly pod koly.

Bylo to tu užší a stísněnější, stromy se na ně tlačily a bránily jim v jízdě nízko visícími větvemi, které škrábaly kapotu.

„Jeď dál,“ řekla Red. Byla to její vina, že jsou tady, a ne v pěkném letadle, až by zítra s ostatními přáteli vyrazili na cestu.

„Mapa zmizela,“ ozval se Arthur a na displeji se mu objevila prázdná mřížka.

„Jeď dál,“ zopakovala.

„Ne že bychom měli na vybranou,“ odušil Oliver.

Stromy se náhle vzdálily od cesty, jako by se chtěly chránit, a okolo se objevil nízký podrost a na obou stranách dlouhá stébla trávy.

„Ta cesta tu končí?“ zeptal se Oliver a zíral dopředu.

„Jeď dál,“ řekla zase Red.

„Určitě je to slepý,“ rozhodl Oliver, ačkoliv nikdo z nich nic neviděl. „Reyno, tady je to dost široké, takže se tu otočíš a můžeme jet zpátky.“

„Dobře,“ podvolila se Reyna a šlápla na brzdu.

Karavan zpomalil a zarachtal na téměř zmizelé cestě.

Ozval se ostřejší zvuk, prásknutí, které prořízlo ticho noci.

„Co to bylo?“ zeptal se Simon.

Karavan sebou škubl a naklonil se dopředu a doleva. Red přitom zavravorala a upadla na Arthura.

„Do prdele,“ řekl Oliver a zíral na Reynu na nakloněné části vozu. Bouchl pěstí do palubní desky. „Asi jsme právě píchli.“